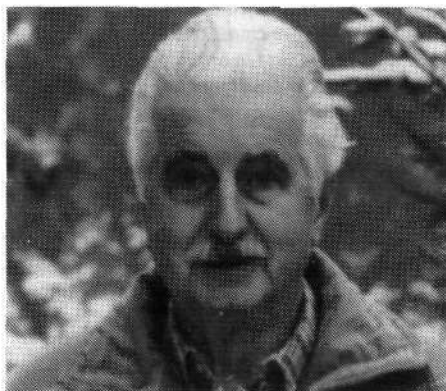

Lubo Urbajs - sedemdesetletnik

Posebej je naročil, da ni vredno pisati o njegovi sedemdesetletnici. Med večdesetletnim časnikarskim delom je skrbno beležil in objavljaj postopno rast slovenskega gorništvja na Koroškem, zdaj pa ob svojem jubileju zamahne z roko in reče, da ni kaj povedati. Takšen je Lubo.

Če bi napisal, da je živa legenda slovenskega gorništvja onkraj Karavank, bi bilo videti preveč šablonsko. Vsi, ki ga poznajo, vedo, da je Lubo "kriv" za ponovno rojstvo Slovenskega planinskega društva v Celovcu in za postavitev slovenske planinske koče na Bleščeči planini. Spiritus agens za vse, kar je bilo po zadnji vojni povezano s slovenskim gorništvom na avstrij-

skem Koroškem. **Lubo Urbajs** in SPD Celovec sta dva neločljiva pojma. Kdor omeni prvo, ne more mimo drugega; in obratno. Tisti, ki ga bolj poznamo, verjamemo, da bi svojo sedemdesetletnico najraje zatajil. Ko sva predlansko zimo gazila po samotnem grebenu Kepe (Jepe, pravijo v Rožu), sem komaj verjel, da možakar, ki razigrano poskakuje po zaledenelih strminah, nosi že sedmi križ. Vitalnosti in razposajenega veselja mu ni nikoli zmanjkalo.

Lubo se je rodil 24. aprila 1923 v Dulah pri Rožeku na Koroškem. Po domače se je pri hiši reklo pri Šmonku. Njegov oče je prišel iz spodnjih krajev, iz Zasavja, kot Maistrov borec. Ko je bil Lubo star šest let, sta se z materjo preselila k očetu v Slovenijo. V Medvodah je naredil osnovno šolo in nižjo gimnazijo. Leta 1942 so ga vtaknili v velik transport slovenskih fantov za prisilno delo v Nemčiji. Blizu Celovca je pobegnil z vlaka in se skrill doma v Dulah. Uspelo mu je, da se je vpisal v višjo gimnazijo v Beljaku, kjer je maturiral leta 1944. Da bi se po maturi izognil številnim vpoklicem v nemško vojsko, je večino časa preživel s potepanjem po koroških gorah. Družbo mu je delal **Stanko Fon**, oba pa sta s tem nevsakdanjim potepanjem postala navdušena gornika. Po vojni je bil nekaj let

doma na kmetiji, nato je delal kot poslovodja v Št. Jakobu, dokler se ni leta 1971 zaposlil pri Slovenskem vestniku v Celovcu. Pri Vestniku je delal do svoje upokojitve leta 1987. Vmes sta z ženo zgradila hišo v Žopračah (nad Vrbskim jezerom), kjer Lubo še danes živi.

O Lubotu najbrž ne bi pisali v PV, če ne bi bil glavni pobudnik za ustanovitev SPD v Celovcu. Pomagala sta mu **Stanko Schellander** in **Franček Rehsmann**. SPD Celovec so ustanovili 11. januarja 1953, Lubo pa je bil prvi predsednik 31 (enaintrideset) let, do leta 1984.

SPD si je zastavilo širok program. Ena od prvih in glavnih nalog je bila postavitev slovenske planinske postojanke na avstrijskem Koroškem: da bi tudi nemško govorečim gornikom dokazali, da je gorski svet na obojni strani Karavank slovenski. Lubotu ni bilo težko najti primernege mesta. Na Bleščeči planini, na robu cvetočih travnikov nad Arihovo pečjo, na ravnici, skriti pod stenami Komnice, ki kot velik ladijski pomol štrli od Jepe noter v Rož, so leta 1963 začeli graditi slovensko planinsko kočo in jo odprli leta 1968. Da je bil Lubo od vseh največkrat na planini, da je vedno priganjal in organiziral dela, ni treba posebej poudarjati. On sam pa nikoli ne pozabi omeniti, kako so dolžni zahvalo za finančno in fizično pomoč planincem iz Slovenije, posebej pokojnemu **Franju Klojčniku** iz Kranja.

Koča na Bleščeči planini nima stalnega oskrbnika. Člani SPD Celovec dežurajo ob sobotah in nedeljah. Včasih je bil Lubo največkrat dežurni. Danes prevzemajo krmilo SPD mlajši in kadar nimajo časa za dežurstvo na Bleščeči, poprosijo Lubota, da vskoči. Ker pa imajo mlajši vedno manj časa, je Lubo spet skoraj vsako soboto v koči.

Doma v Žopračah študira in piše. Njegov hobi je raziskovanje slovenskega izvora krajevnih in ledinskih imen po Koroškem. Za marsikatero čudno nemško popačenko je dokazal pristno slovensko ime. Škoda le, ker se mu ne zdi vredno, da bi svoja spoznanja objavil.

Lubo, še na mnoga leta!

Janez Bizjak

Četrto desetletje pohodov na Stol

V soboto, 24. februarja leta 1962, se pri Valvasorjevem domu zbirajo prvi udeleženci zimskega pohoda na Stol. Organizacija poteka v okviru skupne ture Alpinističnega odseka PD Jesenice in ZB NOV Jesenice pod vodstvom **Janeza Krušiča**. Prvi pohod je tako v nedeljo, 25. februarja leta 1962, in se ga udeleži 55 pohodnikov. Pohod lepo uspe kljub močnemu sneženju, hudemu vetru in mrazu.

To je bežen pogled v zgodovino pohodov, najprej zimskih, od leta 1989 pa spomladan-